

пия светлина, възшебни глътки“ („Ще бъдеш в бяло“, 1907). (Забравени стихове от ранното „Мечта“ („на светлата надежда спасителните глътки / жадува той...“) уверяват в дълготрайността и перипетийния път на мотива *жажда* в поезията на Яворов. В този смисъл се оказва, че 1907 г. е наистина повратна в мисленето на Яворов и по-конкретно за още една пообемна опозиция в неговото творчество.

4.2. *Аз – ти (аз – те; аз – тя – вие)*

Тя е най-постулативната и неотменима за Яворовия лирически дискурс. В началото на развоя ѝ се разполагат две архетипални творби, създадени през 1899 г. – „Защо мълчиш?“ и „Като звезда светла“. От тях тръгват две алтернативни посоки или, образно казано, завъртат се два семантични кръга: на полемично стълкновяване и болезнена непоносимост, свързано с все по-афектираното очертаване на *границата* и, обратно, – на обединяване, на примиряване на противоположните същности, осъществено или чрез манифестно контаминиране („Демон“, „Песен на песента ми“, „Да славим пролетта“), или чрез апология на *ти*, на *другия* („Възхожда тя“, „Невинност свята – орхидея...“). Поезията на Яворов изглежда много повече вписана в първия кръг: опозицията *аз – ти* все повече разширява семантичния си обем, включвайки в полемичните съотнасяния на Аза неограничим брой обекти (*любима, майка, песен, мисъл, смърт, Родина...*). Кръгът на контаминативните текстове и на апологетичните творби изглежда пределно тесен, дори твърде беден, обаче при неговото затваряне изникват значения и внушения, при които определено релативността доминира (например *що значат път и брод; Живот и смърт се разминават всеки час*). Това дава основание да твърдим, че именно те са неизбежните, предопределени изходи в развоя на всяка *опозиционалност*. Т.е., ако лирическата *опозиционал-*